

[Justitsministeren.]

rettighedsfrakendelse, som i 1951 blev fastlagt i straffelovens §§ 78 og 79.

Ligeledes ophæves enkelte specielle lovbestemmelser om straffedommes kundgørelse. Disse regler, der går ud over retsplejelovens almindelige regler om offentlighed i retsplejen, og hvorefter domskundgørelsen i realiteten kan anvendes som en tillægsstraf, er efter min mening betænkelige.

Det foreslås at ophæve forskellige bestemmelser, hvorefter spørgsmål om tiltale-rejsning og appel i straffesager afgøres af den forvaltningsmyndighed, hvorunder det pågældende lovgivningsområde hører. Herved bringes de pågældende love i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige ordning, hvorefter anklagemyndigheden har afgørelsen af disse spørgsmål.

En række lovbestemmelser, hvorefter administrative myndigheder kan pålægge bøder, ændres, navnlig således at bøderne kun kan pålægges administrativt, såfremt den pågældende, efter at have modtaget en skriftlig tilkendegivelse med beskrivelse af overtrædelsen og angivelse af den overtrådte lovbestemmelse, erkender sig skyldig og erklærer sig indforstået med den administrative afgørelsesmåde. Disse ændringer er naturligvis begrundet i straffeprocessuelle retssikkerhedssynspunkter.

Det foreslås at ophæve enkelte bestemmelser, der tillægger vedkommende administrative myndighed afgørende indflydelse på, om rettens afgørelse i en politisag skal træffes i form af dom, bødevedtagelse eller advarsel. Disse regler er uforenelige med almindelige retsplejeprincipper.

Endelig skal nævnes, at der foreslås en vis forenkling af reglerne om indkomne bødebeløbs anvendelse.

Som en generel karakteristik af lovforslaget vil jeg gerne sige følgende. Om de enkelte ændringer gælder det vel gennemgående, at de er af meget beskeden rækkevidde. Det forekommer mig imidlertid at være af en ikke uvæsentlig værdi, at vi nu — med udgangspunkt i arbejdet vedrørende konfiskationsreglerne — får en lejlighed til at bringe et forholdsvist stort antal — overvejende ældre — loves strafferetlige og straffeprocessuelle bestemmelser i bedre overensstemmelse med de retningslinjer,

som det i de senere års lovgivning er anset for rigtigt at følge ved udformningen af sådanne bestemmelser. Forslagets gennemførelse vil betyde en større principfasthed i særlovgivningens strafferegler, som efter min mening er meget ønskelig.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg herved den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Forhøjelse af grænsen for underretssager)*.

Forslaget går ud på en ajourføring af den beløbsgrænse, der er afgørende for, om en borgerlig sag i første instans skal behandles ved underret eller landsret. Grænsen er senest blevet forhøjet i 1953, hvor den blev fastsat til 3.000 kr. Siden da er der sket en betydelig stigning i priser og lønninger, og det foreslås derfor nu at forhøje grænsen til 6.000 kr. Samtidig foreslås det at foretage en tilsvarende forhøjelse af to andre beløbsgrænser i retsplejeloven.

Det foreslås endvidere at ophæve bestemmelsen i § 234, stk. 2, hvorefter sager, hvis genstand overstiger 3.000 kr., men ikke 4.000 kr., kan anlægges ved underret i stedet for ved landsret, men at sagsøgte dog — senest på den første tægtedag — kan kræve sagen henvist til landsretten. Bestemmelsen, der blev indsat i retsplejeloven i 1927, synes ikke i praksis at have fundet anvendelse i noget større omfang ved siden af bestemmelsen i § 234, stk. 1, der giver parterne adgang til at vedtage underretsbehandling af sager, der efter de almindelige regler hører under landsret.

Forslaget vil medføre en vis aflastning af landsretterne, medens på den anden side arbejdsforøgelsen for underretterne de fleste steder vil kunne klares uden forøgelse af personalet. Jeg mener dog at burde fremhæve, at enkelte større underretter for tiden har en så stor arbejdsbyrde, at en yderligere forøgelse af arbejdet vil kunne nødvendiggøre deling af retskredsen eller ansættelse af flere dommere ved retten.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig har jeg herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov*